

КРУНСКИ СВЕДОК - ЕУЗЕБИЈЕ СОФРОНИЈЕ

СВЕТИ ХИЕРОНИМ

Еузебије је рођен у градићу Стридону 347. године, на граници између две покрајине Румејског царства, Далмације и Паноније. Умро је у Витлајему 420. године.

Био је један од најученијих људи свог времена у Империји.

Као и све Србе, и њега помињу као Илира.

Доследно томе, и његов матерњи језик називају илирским.

Папа Дамас је узео Еузебија за свог личног секретара и задужио га да преведе Библију са грчког на латински језик.

То је чувена вулгата која је и данас званична Библија католичке цркве.

Еузебије има почасно место у србској историји и он се налази у царском грбу цара Душана са заставом Босне, јер је Стридон био негде у савременом Босанском Грахову.

У једном писму свом пријатељу Еузебије каже да је превео Јеванђеље и Псалтир на „језик свог народа“. Та дела нису до нас допрла, али јесте његово писмо које је писао папи Дамасу 376. године.

Писмо је написано на србском, односно илирском језику.

Еузебије пише: *„Ја ниткога парвога, него Исукарста слиједећи, сфетињи твојој, тојес столу Петрову опћуенством садружен јесам. Ткогод изван ове кућие јагењца јестие буде, поган јес. Ако тко у Корабљи Ноиној не буде изгубитићесе, кад дође потоп.“*

(Sebastiano Dolci: De illyricae linguae, Venetis 1754, страна 34 и 35.)

Папа Дамас је рођен у Португалији и с обзиром да му Еузебије пише на србском то доказује да је он говорио србски језик.

Еузебије је писао србским писмом које се данас погрешно назива „ћирилица“, а у његово време се називала буквица. То је било писмо стандарна србица са малим разликама. Све до 16. века „кириловицом“ је називано писмо које се сада назива глаголица, а писмо које се сада назива „ћирилица“ називано је уопштено србицом или буквицом.

Као и многи други историчари, и Долћи под Илирима убраја све народе србског порекла који се и Словенима зову.

Тако он пише:

“... dummodo uno corde, unoque symbolo simul cum Bohemis, Polonis, Dalmatis, ceteroque illyricis populis (qui a me in brevi Dissertatione has enumerate sunt) laudent Dominum nostrum.”

На србском: „...једним осећањем (одн. Срцем), с Чесима, Пољацима, Далматинцима и осталим илирским народима (које сам у овој краткој студији набројао), хвале Господа нашег.“

Србска историјска школа је у току ове године постигла потпуну победу на пољу научне историје. Генетика је потврдила све наше ставове, а ево и овог документа који крунише наше напоре.

Академик др Јован И. Деретић